

Трибуна Хлібороба

Видається з 5 березня 1932 року

№ 19 (9282) СУБОТА, 6 ТРАВНЯ 2017 РОКУ

ПЕРЕМОГА СВЯТА, ПЕРЕМОГА! СВЯТО МИРУ, СВОБОДИ, ВЕСНИ!

НА БЕЗІМЕННІЙ ВИСОТІ

хайло **Миколайович МЕЛАШИЧ** із Поповички, **Федір Матвійович ТРЕПАЧКА** із Грицівки.

Звичайно, не всі із них зможуть бути учасниками мітингу, параду. 72 роки після війни, для більшості

ла по-особливого. Ще тоді ветерани гордо пройшли в святковій колоні. А після урочистостей зібралися у своєму колі і святкували від душі. Микола Залізний грав на баяні, Лідія Михайлівна, ніби і не в 86, виспівувала частівки, пісні воєнних літ, які підтягували всі, а завершила свою улюблену «На безымянной высоте». Переглядаю фотографії тих років, стискається серце, згадуючи слова Миколи Герасимовича Блажка: «65-річчя Перемоги — це останнє наше свято, коли ми ще можемо отак святкувати...» Так і вийшло. До безіменної висоти цього горіч дійшло сім ветеранів. Низько вклоняємося вам і міцно обіймаємо. Не залишайте нас! Це довго живіть!

Текст і фото
Олександри ГОСТРОЇ.

Іван Олександрович Яковенко проживає один. Складно йому, але не здається, ще й господарює потихеньку. Інші ветерани з Талалаївки оточені любов'ю і турботою своїх доньок, живуть під їхнім крилом. Як же допомагає їм ця любов бути в строю!

На жаль, вже ніколи не буде так, як було, наприклад, на 65-річчя Перемоги, коли Талалаївка святкувала

На фото: Лідія Михайлівна Мірошніченко (вгорі ліворуч), Іван Олександрович Яковенко (вгорі праворуч), Андрій Васильович Кондратенко, Іван Прохорович Мірошніченко з правнуком Іваном (внизу ліворуч), Олександр Потапович Яременко (внизу праворуч).

**ШАНОВНІ ВЕТЕРАНИ!
ДОРОГІ ЗЕМЛЯКИ!**

Щиро вітаю Вас з Днем Перемоги над нацизмом у Другій світовій війні.

У цей славний день ми знову повертаємося до незабутнього травня 1945 року, аби з глибокою повагою згадати тих, хто виборов нашу свободу у страшному поєдинку з нацистськими загарбниками.

Тому для нас, нащадків і спадкоємців солдатів Другої світової війни, найвищим законом буття є вірність їх священній справі і нетлінній пам'яті, довічна синівська шана і повага.

Низький уклін, подяка і слава всім, хто зі зброєю в руках відстоював свободу й незалежність нашої держави. Безмежна шана тим, хто самовіддано працював у тилу, задля Перемоги.

Зі святом! Миру та спокою Вашим родинам і всій Україні. Нехай радість та щастя ніколи не залишають Ваші серця!

Щиро вдячний — народний депутат
України **Валерій ДАВИДЕНКО.**

**ДОРОГІ ВЕТЕРАНИ!
ШАНОВНІ ЗЕМЛЯКИ!**

У ці дні разом з Європою та світом ми відзначаємо День пам'яті та примирення і шануємо мужність і відданість тих, хто 72 роки тому здобував перемогу над нацизмом у Другій світовій війні. Ми по праву пишаємося внеском наших предків у боротьбу з ворогом. Наші серця сповнені пам'яттю про жертвованість захисників Вітчизни в ім'я свого народу та рідної землі, про мільйони мужніх і незламних воїнів. Ми з вдячністю згадуємо тих, хто віддав власне життя за щасливе майбутнє нащадків. Пам'ять про них невідлюдна часу, як невідлюдна часу любов до Батьківщини.

Дорогі наші ветерани, ви вберегли нашу Вітчизну. Вам — переможцям нацизму, героям — від щирого серця завдячуємо свободою, щастям рости дітей і онуків, посміхатися сонцю, можливості жити і боротися, радіти успіхам.

Бажаємо вам усім міцного здоров'я, спокою та достатку, злагоди та благополуччя вашим родинам, мирного неба та віри у світле майбутнє України!

Лариса ШЕВЧЕНКО,
в. о. голови РДА.
Юрій ДЗЮБАН,
голова районної ради.

ДОРОГІ ВЕТЕРАНИ, ШАНОВНІ ТАЛАЛАЇВЦІ!

Сердечно вітаю вас із всенародним святом — Днем Перемоги! У цей славний день ми знову і знову повертаємося до незабутнього травня 1945 року, аби в глибокій повазі схилити голови перед тими, хто у смертельній борні з фашизмом виборов для нас мир і свободу. Їх у Талалаївці залишилось тільки п'ятеро. Згадаймо всіх поіменно — Лідія Михайлівна Мірошніченко, Іван Прохорович Мірошніченко, Іван Олександрович Яковенко, Андрій Васильович Кондратенко, Олександр Потапович Яременко. Вічна вам слава і наша синівська шана й любов!

Цього дня ми схилимося в доземному поклоні перед вашим подвигом і самопожертвою, бажанням бачити свою Вітчизну заможною та квітучою. Це вашим потом та кров'ю щедро зрошена наша батьківська земля як у роки воєнного лихоліття, так і у важкі дні післявоєнної відбудови.

Щиро бажаю вам, дорогі ветерани, міцного здоров'я та довголіття. Зі святом вас, із Днем Перемоги!

Селищний голова Юрій ВЕЛИЧКО.

НА ДЕНЬ ПЕРЕМОГИ В ТАЛАЛАЇВЦІ

9:50 — формування колони біля будинку культури для святкового ходи до Вічного Вогню.

10:00 — покладання квітів до Меморіалу Слави.

10:00 — урочистий мітинг біля Меморіалу Слави.

10:20 — тематично-концертна програма «Тих днів не змовкє слава».

11:00 — польова каша для ветеранів війни, учасників бойових дій.

11:00 — районні змагання з футболу (селищний стадіон).

12:00 — панахида за жертвами Другої світової війни, молебень за мир та злагоду в Україні, за захисників Вітчизни у храмі Святої Великомучениці Варвари.

ПРЯМИЙ ТЕЛЕФОН

У середу, 10 травня, з 9 до 12-ї години на прямому телефонному зв'язку із населенням району — заступник голови районної ради **Станіслав Вікторович КАТРУШЕНКО.**
Пряма лінія за тел. 2-12-40.

СТОВ АФ «Горизонт»

запрошує на постійну роботу водіїв автотранспортних засобів категорій С, D; трактористів-машиністів с/г виробництва. За додатковою інформацією звертатися за тел. 067-756-42-73.

ПОГОДА

	Неділя 7.05		Понеділок 8.05		Вівторок 9.05		Середа 10.05		Четвер 11.05		П'ятниця 12.05		Субота 13.05	
Хмарність, опади														
Температура повітря, °C	+12	+24	+15	+24	+14	+11	+6	+12	+4	+14	+6	+15	+7	+18
Фаза Місяця														
	Перша чверть	Перша чверть	Перша чверть	Перша чверть	Повний Місяць	Повний Місяць	Повний Місяць	Повний Місяць	Повний Місяць	Повний Місяць	Повний Місяць	Повний Місяць	Повний Місяць	Повний Місяць

За даними <http://sinoptik.ua>

НЕЗАБУТНЄ

ДОБРЕ СЛОВО ПРО РІДНИХ ЛЮДЕЙ

*Воронки й окопи давно заросли полинами,
А батькове серце палає, як вічний вогонь...*

Ці слова пісні на вірші Дмитра Луценка по-особливому звучать у дні вшанування солдатів Перемоги. Кожній родині є кого згадати. Ми продовжуємо започатковану торік рубрику «Незабутнє», під якою вже публікували розповіді вихованців Центру ДЮТ та теплі спогади про батьків — учасників Другої світової. Людина живе, доки її згадують, пам'ятають. Розкажіть на сторінках нашої газети про своїх рідних людей не тільки з нагоди 9 травня.

А я не можу похвалитись якоюсь незвичайністю. Лише хочеться сказати добре слово про своїх рідних.

Мій дідусь Гордій (по батьковій лінії) був дуже здібною людиною і майстровитою. Він умів усе робити: шити одяг, взуття, майструвати по дереву й металу, розбирався добре в нехитрій на той час сільськогосподарській техніці. У колгоспі ремонтував сівалки, косарки, молотарки, плуги. Свої здібності він передавав моєму татові й навчив його все робити теж. У нас і нині є швейна машинка, яку реставрував дідусь, виготовивши деякі деталі власноруч. Шив потім і мій тато на ній, а зараз вона у моєї сестри. Жива ще й гармошка, яку теж дід відновив повністю з майже «утілю», навчився грати на ній сам і своїх старших синів навчив. Зробив для неї футляр з фанери і металу, замочок придумав, щоб той не розкривався. Наче фабричний був, пофарбований.

У роки війни дідусь Гордій був дуже потрібною людиною у селі. Він клеїв чуні з камер, шив валянки, чоботи, ремонтував взуття. Потай виготовляв жорна, які чомусь забороняли робити. У 1943 році він застудився і захворів на запалення легенів.

Наш район визволили у вересні 1943 року. Почалися відновлювальні роботи. А дідусь не міг ходити на роботу, бо був дуже хворий. І тоді правління колгоспу постановило: оштрафувати Гордія на п'ять трудовнів за неявку на роботу. Сусід дід Яків приніс увечері виписку з постанови правління. Бабуся саме була надворі, коло хати. Дід Яків спитав у неї: «Гордій у хаті?». Вона кивнула головою і витерла очі хусткою. Яків, не питаючи нічого, ступив у сні, відкрив хатні двері й остовпів: на лаві зі свічкою в руках лежав хазяїн, якому було вже байдуже, на скільки трудовнів його оштрафовано. Ось така історія була...

Бабуся Параска була теж дуже трудолюбивою, надзвичайно доброю і ласкавою. Вона придумувала своїм дітям та онукам такі форми ласкавих імен, що в жодному словнику їх не знайдеш. Вона нам завжди говорила, щоб звертались одне до одного лагідно, тоді й люди зватимуть нас так. Мова бабусина була пересипана приказками, прислів'ями, фразеологізмами. Порівняння були дуже образні й колоритні. Я й досі пам'ятаю її вислови.

Окреме слово про мого тата Василя Гордійовича Лободу. Він був для нас взірцем. Усе життя працював у моєму рідному селі Довгалівка агрономом. Кілька років очолював колгосп. Це була надзвичайно добра, дисциплінована, вихована і щира людина. І дуже розумна. Одного разу, коли колгоспний і сільський активи зустрічали Новий рік біля ялинки, директор школи (математик) пожурився, що не зміг розв'язати одну задачу на зимовій конференції, на секційних засіданнях математиків. І ніхто з його колег не зробив цього теж. А мій тато і похвалився, що будь-яку задачу розв'яже. Той не повірив, і вони засперечалися на пляшку шампанського. Поки компанія гуляла та веселилася, мій тато усамітнівся і розв'язував задачу. До кінця гулянки рішення було готове. Присутні дуже здивувалися.

А одного разу в колгосп прислали сівалку. Тато поїхав у район на пленум райкому партії, а механік, який мав вищу освіту, і бригадир тракторної бригади не могли ніяк відрегулювати її, щоб пустити у сівбу гороху.

Тоді вони виспали назустріч татові машину за село, щоб не розминутися з ним, і відвезли його у поле, до сівалки. Через деякий час сівалка запрацювала, як годинник. Будь-яку проблему тато вирішував успішно.

Тато мій — ветеран Великої Вітчизняної війни, учасник бойових дій у боротьбі з Японією. Навесні 1940 року його призвали до лав Радянської Армії, служив на Далекому Сході. Там і застала його війна. Додому він повернувся лише в листопаді 1945 року. І відразу взявся до роботи в колгоспі. Навіть у вихідний день туди приходив. «Хочу подивитись, чи все там у порядку», — пояснював він. Йому все треба було знати, скрізь допомогти при потребі. Його поважали у селі. Він був агрономом від Бога, любив землю, виростив гарний сад.

А моя матуся, Марія Трохимівна, була трудолюбивою, як нині кажуть. Без діла ніколи не сиділа. Важко працювала в ланці у колгоспі. Дуже важка то була праця і малооплачувана: і косила, і в'язала, і гребла, і сапала, і скиртувала, і буряки по морозу возила здавати, і пеньки корчувала, і дрова рубала. Скільки тієї роботи її рученками перероблено! Нас із сестрою до діла привчала, розуму навчала з татом разом. Власним прикладом виховували, до порядку привчали. А скільки вона вишивала! Ночей недосипала. Дуже любила чистоту, скрізь у господі був ідеальний лад.

Хочеться мені ще розповісти про мого дядька і хрещеного Миколу Гордійовича Лободу. Він був учителем фізики й математики. Після закінчення Сумського педінституту його направили працювати у Королівцянську восьмирічку, яку він очолив через деякий час і був незмінним директором до кінця робочого стажу. Він має багато подяк і нагород. Його портрет був на дошці пошани в районі довгий час. Він вів велику громадську роботу. Але особлива сторінка його біографії — його фронтова поезія. Можливо, не всі вірші досконалі, але вони написані від душі і з вірою в перемогу.

Мій тато служив на Далекому Сході, як я вже писала, а дядько Коля потрапив на війну у 42-му році, брав участь у боях за Сталінград. Про цю кровопролитну битву він писав:

*О павших смертью героях
Споєм мы песни в цвете сада.
Их имена будут, как воин,
Что бьет врага у Сталинграда.
Их имена увековечат
Роман, и песня, и баллада.
Музей поставим и напомним:
«Музей Героев Сталинграда».*

Ще в той грозний час він думав уже про те, щоб увічнити пам'ять героїв, які вистояли там, у страшному горнилі війни, і повернули ворожі полчища на захід. Тут дядько був поранений і лікувався на Уралі в госпіталі.

Із хвилюванням чекав вістей з дому, інформацію по радіо про визволення радянськими військами рідного краю. Довелось Миколі Гордійовичу визволяти Україну, Румунію і воювати в Берліні. На його грудях — бойові нагороди, які свідчать про те, що не дарма проливав він кров на фронті. Під Сталінградом у тяжкому бою він врятував командира, виніс його з-під куль пораненого і за це був нагороджений.

У післявоєнний час дядько Коля продовжував писати про своїх бойових побратимів, про фронтові дороги. Він також друкував

статті у газеті «Молодь України» про важливі проблеми виховання підростаючого покоління. У 80-х роках підняв проблему народознавства і вивчення родоvodu, зокрема оформив великий альбом із фотографіями свого роду, намалював родове дерево. Про це теж написав у газету, і ця ідея була підтримана освітянами. Добру пам'ять про себе він залишив у селі.

Лише хороше я можу сказати і про маминих батьків — дідуса Трохима і бабусю Шуру. Це були трударі з великої літери. Обоє серйозні, поступливі, відповідальні, невтомні у роботі.

У дитинстві бабуся Шура розповіла мені історію свого знайомства з дідусем. Коли Шурі виповнилося 19 років, того літа на їхній вулиці у жива сталася велика пожежа: вигоріла одна сторона вулиці, бо почало горіти від поля з хати старенької жінки. Вітер дув уздовж вулиці, був дуже сильний і вихруватий. Згоріла тоді й хата батьків Шуриних, знищено було все майно в хаті. Оскільки хата була топтана, то стіни залишилися. Сім'я була в батьків велика: шестеро дітей уже майже дорослих. Було три дочки і три сини. Робочих рук чимало, але й потреби були немалі. Хату відремонтували гуртом. Але біднякам важко вибиратися з такої ситуації. Одного разу Шура почула розмову батьків про те, що було б добре хочби одну дочку заміж віддати. Але хто ж візьме бідну? Дівчина задумалась і стала ходити вечорами за село, на дорогу виглядати. А може зустріне кого? Ревно молилася і просила Бога послати їй жениха хоч якого-небудь, аби людина хороша була.

Восени після Покрови почала збиратись вулиця. Та Шура не могла ходити туди, бо не було святкового одягу. Дівчина часто плакала самотою край дороги. Одного разу побачила вона, що до неї наближається подорожній. Серце дівчини тривожно забилося. Коли чоловік підійшов ближче, то бабуся моя побачила, що то був статний молодий парубок високого зросту у накинутій на плечі шинелі. Він привітався до дівчини і спитав, чи уже є в їхньому селі вулиця (тобто чи збирається молодь увечері гуляти). Шура відповіла, що є ось недалечко. А потім наважилася запитати: «А ви, може, дівчину хочете знайти у нас?» «Так, хоч мене батько оженили. То я і вирішив до вашого села піти пошукати наречену», — просто пояснив хлопець.

А дівчина, і собі засоромившись, повідала, що і її б віддали заміж, якби жених хороший знайшовся. Так ніхто ж бідної не засва-

тає, бо ще й погорільці вони. Та Трохим, так звали хлопця, сказав на те: «Бідні, то нічого, якби трудящі. А все наживне, веди мене на вашу вулицю». Пішли обоє туди. Та, видно, припала до душі Шура хлопець, бо все поглядав на неї. А вона теж очей не зводила з нього.

Коли йшов додому, то пообіцяв дівчині, що прийде наступної суботи, щоб приходила й вона. А Шура сказала, що чекатиме його за селом. Так вони стали зустрічатись. Недовго гуляли. Заслав дідусь старостів, закипіла в хаті робота — готували придане: ткали, шили, вишивали. Батько продав корову, справив одяг дочці й видав її заміж. Добре зажили молоді у своїй господі.

Дідусь був серйозною людиною, роботящою. Торгував худобою. Собі і людям, особливо самотнім жінкам та вдовам, допомагав виплутатись із грошової безвиході. Продасть корову, а купить теличку. А різниця в грошах і виручає господиню. Заробляв і собі дещо. Була у нього ота торгова жилка. Взимку їздив коли сам, а коли із сусідом торгувати у міста Ярослав, Ленінград, Гомель, Мінськ. Возили вони насіння соняшнику та гарбузове смажене, узвар, квасоло. А там накуповували усякого краму для сім'ї та родичів. Дітей у Трохима було двоє. У моєї мами був менший брат Коля.

Коли повернувся мій дідусь із війни (а воював він під Ленінградом, потім Калінінград був, Польща), то його поставили головою кооперативу. Довгенько працювали на цій посаді. Потім був полеводом, тобто помічником бригадира, відповідав за косовицю сіна, перший покіс був його. А косили тоді вручну та по болотах, часто затоплених водою. Нелегка то праця була! Допомагав дідусь і нам хату будувати. Був добрим, серйозним, надійним.

Бабуся прожила з ним легко, бо розуміли одне одного, допомагали. Завжди тримали велике господарство: гуси, качки, індички, кури, корова, теличка чи бичок підростали — продавали і копійка завжди була в хаті. Тож і мама моя вдалась у своїх батьків, така ж не-всипуща, невтомна в роботі. І нас привчила змалку до всього ділечка, вчила працювати щиро, не лінуватись.

Ось такими були мої рідні люди, кожного із них згадуємо у ці травневі дні, адже кожен із них пережив ту страшну війну, хто на фронті, а хто в колгоспі, наближаючи Велику Перемогу.

Валентина КУНДЕНКО,
вчителька-пенсіонерка.

с. Красний Колядин
На фото ліворуч: Микола Гордійович ЛОБОДА, мій дядько. Праворуч: мій тато, Василь Гордійович ЛОБОДА.

ПАМ'ЯТАЙМО ПРО ТОЙ ВЕЛИКИЙ БІЙ...

ВЕСЬ час людство потерпало від численних битв та воєн, повстань та незгод, і наш народ не виняток. Україна весь час страждала, це просліджується навіть у XXI столітті, коли на Сході наші воїни-патріоти захищають незалежність і свободу Батьківщини, на позиціях відстоюють наші території і доводять свій патріотизм. Але все ж однією з найстрашніших воєн за всю історію вважається Друга світова — війна з німецьким фашизмом.

1 вересня 1939 року — дата її початку. Німеччина розгортає свої бойові дії проти Польщі, але вже 4 вересня того ж року Франція та Великобританія оголошують війну країні-агресору. Це і стало початком Другої світової.

22 червня 1941 року Німеччина і її союзники напали на Радянський Союз. В пер-

ші дні битви німецькі війська впевнено просувались вглиб країни, а люди гинули... Та не здавались... Вважається, що саме на цій війні вперше почали використовувати ядерну зброю. На жаль, наш тогочасний РСРП отримав найбільшого удару та найбільш численніших втрат. Близько 21 млн осіб з різних куточків, різних місцевостей, різних родин загинули, оберігаючи нашу свободу.

Майже 5 років війни за самостійність, 5 років війни за майбутнє, 5 років війни за справедливість.

Саме ця війна вплинула на подальший розвиток нашої країни, на економічний стан. Мільйони людей гинули, віддаючи своє життя за майбутнє рідного краю, за

щастя внуків та правнуків. Чоловіки йшли під кулі, не думаючи про смерть, але кожен знав, що бачиться з друзями, рідними та сім'єю востаннє. Сотні матерів, сестер та дітей чекали на найрідніших людей: чоловіків, синів, братів... Та назад повертались не всі, більшість гинули і жодної згадки про них немає. А жінки ж також відіграли немалу роль у цій війні, молоді дівчата, що виконували чоловічу роботу в тилу ворога, на своїх тендітних плечах виносили поранених та загинилих, збивали ворожі літаки, були снайперами. Але у війні не жіноче обличчя... На жаль, час ліне, нещадно забираючи життя учасників тих буремних подій, і на Талалаївщині

їх залишилися одиниці.

Тепер, після оприлюднення секретних архівів, ми вже знаємо, що і РСРП відіграв важливу роль у розв'язанні цієї кровопролитної події, підписавши напередодні пакт про ненапад з Німеччиною і таємний протокол до нього, відкривши таким чином шлях Німеччині для нападу на Польщу.

З часу тих жорстоких подій минуло майже 78 років. Але я вважаю, що ми, юне покоління, повинні цікавитись своєю історією, пам'ятати відвагу наших дідів і прадідів, котрі рятували країну від розгрому, вшановувати пам'ять героїв. Складно оцінити і описати той внесок в історію нашої країни, ту мужність, що проявляв ко-

жен, хто виходив зі зброєю на поле бою, ту сміливість людей, які будь-якими методами намагались допомогти. Але все ж сучасне суспільство, сучасні підлітки, мої ровесники, так далеко від тих подій, знаходяться, ніби «за ширмою», не кожного це цікавить. Хоча має цікавити, бо нинішнє становище нашої країни не може нікого потішити.

Як часто кожен із нас переглядає комедійні серіали, фільми жаху, бойовики, але як рідко ми дивимось документальні фільми, кінострічки, в яких зображають ті жахливі події, страждання, злобу і несправедливість. А книги? Про цю скарбницю вже давно забули, та варто звернути увагу, що все ж були люди,

які намагались передати у декількох сотнях сторінок події, що складно осмислити та забути навіть сьогодні. Але цей великий подвиг нашого народу — перемога над фашистами, не повинна зникати в людській пам'яті.

Хочеться, щоб кожен із нас, юних, змінив своє ставлення до тих трагічних подій, які для нашого народу обернулися роками страждань. Щоб кожен ояк чи дівчина шанував відвагу ветеранів, які на власні очі бачили ті жахливі постріли, що один за одним забирали життя молодих і вірних своїй Батьківщині солдатів, не був байдужим до цих людей.

І все ж, Перемога... Спокійна і урочиста...

За матеріалами преси
Еліна ЧУБА,
учениця Талалаївської школи.

● КУЛЬТУРА

РОЗКРИЛЛЯ ДИТЯЧИХ ТАЛАНТІВ

8 ТРАВНЯ святкує свій 50-річний ювілей наш дорогий, любий син, чоловік, тато, дідусь і брат **Віктор Петрович ГРЕЧКО** із с. Понори. Прийми від нас щирі вітання і найкращі побажання. В цей дорогий для серця день бажаємо квітів і море пісень. 50 — це сонце у зеніті. Саме життя, літами дорожить. Хай все найкраще буде Тобі в світі і довго ще не хмариться блакить. Хай Твою оселю біда оминає, хай щастя барвінком дорого встеляє. Хай доля дарує літа і літа, а в серці завжди хай живе доброта.

МАМА, ДРУЖИНА, СИНІ, НЕВІСТКИ, внучка СВА, БРАТ із сім'єю з Києва.

СВІЙ 50-річний ювілей святкує 8 травня наш дорогий сват **Віктор Петрович ГРЕЧКО** з Понірів. Прийміть наші найщиріші побажання міцного здоров'я, особистого щастя, невичерпної енергії в усіх Ваших добрих справах. Спинити час ніхто не в змозі, буває травень, зелен-сад, на Вашім сонячній порозі з'явилися мудрих 50. Нехай Вам сонце світить гоже, даруючи тепло і пишний цвіт, а травень цей хай щедро наворожить іще одну півсотню літ.

СВАТИ з Талалаївки.

Коли на сцені районного будинку культури звітують юні таланти Талалаївської школи мистецтв, глядацький зал не вміщує охочих побачити і почути це прекрасне дійство. Щорічний звітний концерт — своєрідний підсумок роботи викладацького колективу і юних вихованців. З кожним роком збільшується кількість учнів. «Маємо заяви до школи вже на наступний рік, — не без гордості розповідає директор школи мистецтв Ольга Самозвон. — Цьогоріч у нас навчається 180 учнів. У кращі часи, коли в Талалаївській загальноосвітній школі навчалось близько тисячі дітей, у тодішній музичній — 118 чоловік. Потім кількість наших учнів дещо зменшилася, а стала збільшуватися, коли із роз-

ширенням профілю, тобто музичної школи на школу мистецтв, розширилися і можливості створення класів для дітей, які мають здібності до танців, театрального мистецтва. Звичайно, не всі наші вихованці стануть професіоналами, але вони отримують навички, завдяки яким у дорослому житті відчуватимуть себе людьми культурно освіченими. У всі часи і всяким суспільством ці навички цінуються. Для педагогів і батьків головне, що діти, які займаються у нашій школі, завжди зайняті після уроків, у них немає часу на негативні розваги. У нинішньому навчальному році відкрито в школі театральне відділення, хорового співу, створено дитячий духовий оркестр. Наші філії працюють у Харківському і Пугатарі,

є реальність відкрити філію в Липовому. Там уже працює наш хореограф Анна Браташ із чудовими дітками.

У нас тісна співпраця із Чернігівським музичним училищем ім. Ревуцького. Ось і на звітний концерт приїхали наші торішні випускники, а нині студенти цього училища Артем Бежан і Андрій Мороз.

Наш колектив щиро вдячний за співпрацю батькам, керівникам різного рангу та районним депутатам, які підтримують наші починання, виділяючи бюджетні кошти на розвиток школи мистецтв...»

Про вихованців школи мистецтв та вклад у їх виховання колеґ-викладачів Ольга Василівна захоплено розповідала б годинами. Після звітнього концерту юні

таланти із своїми наставниками гастролують. Та про це — пізніше.

А от хто на концерт не втупився — багато втрапив. Тридцять три концертні номери, кожен із яких підтримувався не просто аплодисментами — оваціями. Особливого колориту додають хореографічні номери колективів: «Абсолют», «Едельвейс» та «Горизонт» Анни Браташ і Ліни Ткаченко, «Перлина» і «Обрій» Івана Петрусенка. Вперше на великий зал звучав дитячий духовий оркестр «Весняний марш» під керівництвом Вадима Бурденка та диригуванням Ольги Самозвон, вперше звітували юні театральні під керівництвом Лесі Шулги постановкою «На базарі», і вже впевнено почували себе в дуеті викла-

дач Пугатарської філії Наталія Абовян (за роялем) із сином Іваном, учнем Олега Галагана.

Просто неперевершено звучав оркестр народних інструментів, де солісти Артем Бежан, Богдан Манько, Олександра Холоша просто закохували у себе глядачів.

Професійне звучання баяна, рояля, кларнета, бандури, інших музичних інструментів просто захоплювало зал. Адже серед глядачів — більшість найрідніших людей тих, хто був того дня на сцені. Вони пересвідчувалися в уже очевидному ще раз — їхнім дітям дуже поталанило навчатися у таких викладачів. Хто і з якими здобутками повернувся із так званих гастролей, обов'язково вам розкажемо.

Кор. «ТХ»

● КУЛЬТУРА

ЯБЛУЧКО ВІД ЯБЛУНЬКИ...

я з подругами Т. Сенько, В. Касяненко, І. Поліщук, О. Коваленко дістали інших саджанців — були там фруктові дерева, сумахи, берізки — висадили всього 48 деревце. Були дуже раді, коли вони прийняли і зазеленіли. А 21 квітня ввечері до мене зателефонували знайомі і повідомили, що наші деревця ламають. Миттєво відчуття болю пронизало все тіло, відразу — вигребли і знищили всі бур'яни, а натомість засадили майданчик саджанцями різних дерев. О. Дейнека привіз 10 саджанців горіхів,

сумахи, вищі за мій зріст. Якби не застала там цих дітей, не повірила б, що це зробили дівчата, ще й малолітні: двом із них немає ще й 10 років, одна дещо старша. Забачивши мене, вони втекли. А я відразу пішла до них додому повідомити батьків. Та замість того, щоб вислухати мене і пожурити дітей за такий ганебний вчинок, батько однієї з них біг до мене битися, а мама іншої не захотіла й говорити. Про яке виховання можна тоді вести мову в цих сім'ях, можна лише подумати, що яблучко від яблуньки дале-

ко не котиться.

Кожен, а тим більше дорослий, знає, що посаджене деревце завжди віддасть людині. І ми посадили цей невеликий сад уже не для себе, швидше для тих, хто виростає разом із цими саджанцями, для дітей наших і внуків, можливо й для тих, хто безжально нівечив ці беззахисні деревця, для їхніх ще молодих батьків, які не тривожить жорстокість і зло, що вже живуть в душах їхніх дітей, навпаки, самі ж і виховують їх.

Тетяна ПРИЙМАК,
жителька Талалаївки.

ПРИРОДА І МИ

ЧИ МОЖНА РИБАЛИТИ НА ОРЕНДОВАНИХ СТАВКАХ?

Враховуючи неодноразові звернення рибалок та орендарів водних об'єктів району, виникнення між ними конфліктних питань щодо любительської риболовлі, вважаю за необхідне донести читачам цю інформацію.

Статтю 47 Водного кодексу України передбачене право загального водокористування. Термін «загальне водокористування» полягає в тому, що кожен громадянин має право користуватися водним об'єктом для задоволення власних потреб (купання, плавання на човнах, любительське і спортивне рибальство, водопій тварин, забір води з водних об'єктів без застосування споруд або технічних пристроїв та з криниць) безкоштовно і без отримання відповідного дозволу (стаття 47 Водного кодексу України).

Разом з тим, право загального водокористування (що включає любительське та спортивне рибальство) може бути обмеженим або забороненим у випадках та з підстав, передбачених чинним законодавством України, відповідно до ст. 45 Водного кодексу України. Одним з таких випадків є порядок, визначений статтею 47 Водного кодексу України, який полягає в тому, що загальне водокористування може бути обмежене або заборонене відповідною районною, селищною, сільською радою або водокористувачем, який узяв водний об'єкт у користування на умовах оренди.

Стосовно обмеження загального водокористування або його заборони водоко-

ристувачем, який узяв водний об'єкт у користування на умовах оренди, то в частині четвертій статті 47 Водного кодексу України чітко зазначено, що на водних об'єктах, наданих в оренду, загальне водокористування допускається на умовах, встановлених водокористувачем (орендарем ставка), за погодженням з органом, який надав водний об'єкт в оренду. Орендар водного об'єкта зобов'язаний доводити до відома населення умови водокористування, а також про заборону загального водокористування на водному об'єкті, наданому в оренду.

Якщо водокористувачем не встановлено умов загального водокористування, то таке водокористування дозволяється без обмежень.

Умови загального водокористування передбачаються договором оренди (або додатком до нього), тому громадяни перед тим, як здійснювати рибальство в орендованому іншими особами ставку, повинні з'ясувати, чи є обмеження або заборона щодо любительського рибальства на даному водному об'єкті.

В Талалаївському районі водні об'єкти, згідно з договорами оренди, передаються на умовах оренди для ведення рибного господарства, рибогосподарських потреб, риборозведення та рибиництва, аквакультури, що пов'язане із штучним розведенням риби. А це значить, що дія договорів підпадає під дію статті 48 Водного кодексу, тобто, спецкористування, в якій не передбачене любительське та спортивне

рибальство. Таким чином, твердження про те, що відповідно до правил любительського і спортивного рибальства вилов риби для власних потреб дозволяється всім громадянам України у всіх водоймах України не ґрунтується на Законі, оскільки вилов риби в орендованих ставках може бути обмежений або заборонений орендарем та орендодавцем відповідно до вищезазначеного порядку. Орендарі ставків з метою уникнення непорозуміння та конфліктів повинні довести до відома населення всі обмеження загального водокористування. При цьому, такі обмеження обов'язково повинні бути погоджені із орендодавцем ставка.

Також стаття 59 ч. 5 Земельного Кодексу України для здійснення рибальства на землях водного фонду вимагає згоди власника або погодження орендаря і зазначає наступне: «*Використання земельних ділянок водного фонду для рибальства здійснюється за згодою їх власників або за погодженням (орендарем ставка)*».

Небезпідставними є посилення орендарів водних об'єктів, які надавалися в оренду для ведення рибного господарства, рибогосподарських потреб, аквакультури і які проводять скид води з ставка при вилові риби та щорічні загушення зариблення, на п. 3.15 Правил любительського та спортивного рибальства, згідно з яким забороняється лов водних живих ресурсів у водоймах товарних рибних господарств.

Також заборона любительського та спортивного рибальства може бути прописана у Режимі рибогосподарської експлуатації водного об'єкта.

З набранням чинності Закону «Про аквакультуру», який почав діяти з липня 2013 року, змінився порядок надання водних об'єктів в оренду, внесено зміни до ст. 51 Водного Кодексу, згідно з якими водні об'єкти надаються в користування на умовах оренди без обмеження права загального водокористування, крім випадків, визначених законом. Орендарі водного об'єкта зобов'язані передбачити місця для безоплатного забезпечення права громадян на загальне водокористування (купання, плавання на човнах, любительське і спортивне рибальство тощо). При визначенні таких місць перевага надається традиційно розташованим місцям масового відпочинку. У межах населених пунктів забороняється обмеження будь-яких видів загального водокористування, крім випадків, визначених законом. Заборона загального водокористування водними об'єктами, наданими в користування на умовах оренди, та їх нецільове використання є підставою для розірвання договору оренди.

Але основна маса водних об'єктів надавалася в оренду ще до прийняття вищезазначених норм, а відповідно до ст. 58 Конституції України та ст. 5 Цивільного кодексу України із спірних питань Закон України та інші нормативно-правові акти не мають зворотної дії в

часі. Ці зміни стосуються надання нових водних об'єктів в оренду після липня 2013 року, які в районі практично не надавалися в оренду у зв'язку з відсутністю чіткого механізму проведення аукціонів. Оскільки ст. 45, 47, 48 Водного Кодексу, ст. 59 ч. 5 Земельного Кодексу та п. 315 Правил любительського та спортивного рибальства ніхто не відміняв, то питання любительського та спортивного рибальства згідно із договорами, укладеними після липня 2013 року, слід знову розглядати залежно від умов договору.

При цьому, як громадянам, так і орендарям ставків слід пам'ятати, що незаконне обмеження прав загального водокористування, яке не прописане в договорі оренди, може тягти за собою цивільно-правову (наприклад, розірвання договору оренди ставка), кримінальну (наприклад, самоуправство чи перевищення службових повноважень) чи іншу відповідальність.

Незаконний вилов риби в орендованому ставку (де договором оренди або Режимом рибогосподарської експлуатації заборонено любительське та спортивне рибальство) іншими особами може призвести до адміністративної чи кримінальної відповідальності, оскільки риба є власністю орендаря (згідно з ст. 3 та ст. 7 Закону України «Про тваринний світ») і її вилов може розцінюватися як крадіжка майна.

Станіслав КУЛЯ,
головний державний інспектор Чернігіврибоохорони.

СПОРТ

НЕ КОМП'ЮТЕРОМ ЄДИНИМ...

Хороша підростаюча зміна в понорівській футбольній команді «Прогрес». Талановиті діти ростуть, з непереборною жагою до гри, любов'ю до шкільного м'яча. Це так добре, що вони прилучаються до активного відпочинку за улюбленим захопленням, проводять його в русі, оздоровлюються, гартуються — все ж краще, ніж комп'ютером єдиним. Основний склад дитячої команди «Прогресу» складають місцеві семикласники. Ще зовсім юні, мало розуміються на футбольних тонкощах, але непоступливі, причинні в грі. Недавно вони відкрили новий футбольний сезон. Їх у такому віковому ще манять мандри, бажання помірятися силами з ровесниками не тільки свого району (тут вони вже грали-переграли), а й ближньої округи.

Перший поєдинок у новому сезоні юні прогресівці провели на виїзді з дитячою командою села Кошари, що на Конотопщині. Пішли по натоптаних стежках — маємо там друзів ще із часів товариських матчів нашої дорослої команди з тамтешніми футболістами. Гра розпочалася швидко, ми атаками господарів і воротарів гостей Максима Корнієнка на перших хвилинах довелося нелегко, але він із допомогою захисників, де грамотними діями виділявся Василь Тотор, справився із стартовим натиском конотопців. А потім стався гол, і забила його понорівці. Нападник «Прогресу» Петя Карпенко пробив по воротах суперників, м'яч зрізався від захисника господарів і — 1:0. У другому таймі Петя відзначився ще двічі, зробивши таким чином хет-трик, а четвертий гол за нашу команду провів Сергій Іваненко. Перемога — 4:0.

Сезон тривалий, календар ігор напружений, і вже відомі наступні суперники прогресівців. Наприкінці травня і на початку червня ними стануть дитячі команди з Гришніного Роменського та Гайворона Бахмацького районів. Успіхів у ньому нашим юним футболістам.

Віктор КАРПЕНКО.
с. Понори.

ЗЕМЛЯ І ЛЮДИ

Міжнародний валютний фонд очікує затвердження Верховною Радою законопроектів щодо ринку землі, а також скасування мораторію на продаж земель сільгосппризначення. У свою чергу 55 народних депутатів зробили конституційне подання до суду з вимогою скасувати мораторій на продаж земель як такий, що обмежує права і свободи громадян.

Чим це загрожує? Коли власник паю помирає, а родичі не оформлюють спадщину, то зацікавлені особи, зазвичай це сільгосппідприємства, можуть не сплачувати оренду. Так, переважно, і відбувається

нині. Є ймовірність, що при скасуванні мораторію, знайдеться багато шахрайських методів, щоб привласнити земельні паї.

Отже люди, які мають право на спадщину, повинні у найкоротші терміни оформити відповідні документи. Якщо померлий не встиг отримати на землю державний акт, то цей пай можливо також успадкувати. Не замовчуйте про свої проблеми. Щодо роз'яснення та оформлення земельних паїв звертайтеся безпосередньо. Допомога безкоштовна.

Геннадій ТРИГУБЧЕНКО, депутат облради.

СЛУЖБА – 102

СПІЙМАЛИСЯ НА КРАДІЖЦІ

До чергової частини Талалаївського ВП звернулася жителька Талалаївки Ч. з проханням провести перевірку по факту зникнення у неї мобільного телефону. Співробітники карного розшуку встановили особу злочинця. Ним виявився місцевий житель Г., який побувавши у згаданій громадянці в гостях, викрав її мобільний

телефон.

Житель Чернігова О. повідомив чергову частину поліції про факт викрадення у нього 5000 гривень. Дільничними офіцерами поліції було встановлено, що крадіжку грошей здійснила жителька Петькового Є., у якої заявник побував у гостях.

По обох фактах порушено кримінальні провадження.

ПОДЯКА

24 квітня зупинилося серце простої, доброї, щирої людини, ветерана праці, водія із 43-річним стажем Івана Олександровича Логоші з Талалаївки. Іван Олександрович все своє трудове життя працював у «чоловічих» колективах, тобто там, де треба фізична сила, відповідальність — переважно у нафторозвідці, НГВУ «Чернігівнафтогаз». Робота була для нього на першому місці, там міцніли взаємовиручка і справжня дружба. Недаремно гласить народна мудрість: «Не имей 100 рублей, а имей 100 друзей». Вони не залишилися самотніми у горі сім'ю

Івана Олександровича, коли його не стало.

Низько вклоняюся всім добрим людям, які разом з родиною провели в останню дорогу покійного. Велике спасибі колишнім і теперішнім сусідам, сусідам з вул. Сонячна (Чапаєва), моїм друзям, кумам покійного, всім товаришам і колегам по роботі в нафторозвідці та НГВУ «Чернігівнафтогаз», профспілкової організації та адміністрації цього підприємства, начальнику ВУЖКГ. Спасибі вам усім, хай ваші сім'ї обходять горе.

Ольга КОРЧМЕНКО, смт Талалаївка.

11 ТРАВНЯ

ПОМИНАННЯ

9 ТРАВНЯ

минає 6 років, як не стало дорогого синочка **Миколи Михайловича ПЛОЩИКА** з Талалаївки. Тебе немає. Серце плаче, душа згорьована болить. Ми кожен день Тебе чекаємо і виглядаємо щомить. Закрила хижка смерть повіки, скувала холодом вуста, заснула вічним сном навіки людина добра і проста. Рідний наш, ми завжди будемо любити Тебе і ніколи не забудемо. Хай наша любов і туга долітають до Твоєї душі, хай сповістять про нашу печаль.

Хто пам'ятає Миколу Михайловича, пом'яніть разом з нами.

МАМА і всі рідні.

8 ТРАВНЯ

минає 12 років, як перестало битися серце нашого дорогого чоловіка і батька **В'ячеслава Григоровича КОБЗИСТОГО** з Талалаївки. Не слышно голоса родного, не видно добрых, милых глаз. Зачем судьба была жестока, как рано Ты ушел от нас. Великой скорби не измерить, слезами горю не помочь. Тебя нет с нами, но навеки в сердцах Ты наших не умрешь. Никто не смог Тебя спасти, ушел из жизни слишком рано, но светлый образ Твой родной мы будем помнить постоянно.

ДРУЖИНА, СИНИ.

ВЖЕ 12 років ми бережемо світлу пам'ять про нашого зятя **В'ячеслава Григоровича КОБЗИСТОГО**, який пішов із життя такого теплого травневого дня.

Для нас он жив і где-то рядом, в воспоминаннях, в сердцах и в мечтах. Душа всегда жива, она всё знает и видит, как страдаем мы сейчас! На небе стало больше ангелом одним, и это очевидно, точно знаем. Сегодня, завтра и всю жизнь мы помним, любим и скорбим.

ТЕСТЬ, ТЕЩА та їх сім'я.

БЕТОННІ КІЛЬЦЯ
діаметром 0,8 м, 1,0 м, 1,3 м, 1,5 м, 2 м
ПЛИТКА тротуарна «Старе місто» та інша в асортименті, кольорова. **БОРДЮРИ, КРИШКИ** на стовпи, **ВОДОВІДЛИВИ**. м. Ромни Сумської обл.
Тел. 067-912-67-56, 095-842-18-48, 068-367-42-66.

ПРОДАМ

САДИБА у центрі Талалаївки по вул. Освіти (Радянська), 17: будинок на 2 ходи, в одній половині пічне опалення, надвірні будівлі (літня кухня, гараж, сарай, погріби), є колодязь. Земельна ділянка приватизована.
Тел. 096-647-95-05, 050-673-20-73.

САДИБА в Талалаївці, загальна площа 0,13 га, земельна ділянка приватизована. Дерев'яний будинок, обтягнутий силікатною цеглою, газ, телефон, водогін. Є сарай, погріб, колодязь, літня кухня, город 3,5 сотки. Ціна договірна.
Тел. 068-745-65-71, 097-593-00-21.

САДИБА по вул. Суворова, 6 у Талалаївці. Площа будинку 100 м², газифікований. Площа садиби 0,07 га. Є гараж, сарай. Тел. 097-575-33-05.

САДИБА в с. Скороходове (Нинове) по вул. 30-річчя Перемоги, 21: будинок (газ, водогін), сарай, погріб, колодязь у дворі, є телефон, 3-фазка, земельна ділянка 0,82 га приватизована. Ціна договірна.
Тел. 098-643-30-45, 068-498-47-59.

Двокімнатна **КВАРТИРА** в Талалаївці з усіма зручностями. Можливо з меблями. Тел. 067-900-91-02.

САДИБА в Талалаївці по вул. Освіти, 41. Будинок 10×12 м, сарай, два погребі, гараж. Газ, вода, телефон, город. Земля приватизована.
Тел. 050-212-34-31, 096-422-93-28 (**Світлана**).

БУДИНОК з газом у Скороходовому. Потребує ремонту. Дешево. Тел. 095-071-31-99.

САДИБА по вул. Мічуріна, 10 у Талалаївці. Вода, газ, гараж, сарай, літня кухня, город. Тел. 050-155-00-86.

Газифікована **САДИБА** по вул. Перемоги, 120-А в Талалаївці. Тел. 095-333-85-60.

АВТОМОБІЛЬ ВАЗ-21093, інжектор газ/бензин, 2006 року випуску, колір сріблястий, фаркоп, магнітола, сигналізація. Тел. 066-705-11-10, 096-753-07-57.

Дитячий **ВЕЛОСИПЕД** в ідеальному стані для дитини від 5 років. Тел. 068-055-04-27.

ПІСОК, ЩЕБІНЬ, ГРАНВІДСІВ, б/у ЦЕГЛА, БІЙ цегли, **ПЕРЕМИЧКИ, ШИФЕР, РАКУШНЯК, ПЛИТИ** перекриття, **СТРОПИЛА, ШАЛІВКА**. Тел. 098-423-93-05.

Посівне **НАСІННЯ** соняшнику та кукурудзи вітчизняного та зарубіжного виробника, **ЗАСОБИ** захисту рослин. Тел. 096-436-04-32, 095-819-73-51.

ПІСОК, ЩЕБІНЬ, ГРАНВІДСІВ, КАМІНЬ-БУТ. Тел. 067-531-61-36, 099-292-23-35.

БДЖОЛОСІМ'І порода Бакраст і Карника. Тел. 097-807-90-68.

ПІСОК, ЩЕБІНЬ, ГРАНВІДСІВ, б/у ЦЕГЛА, ШИФЕР. Тел. 067-531-44-61, 066-115-39-29.

ПІСОК, ЦЕГЛА, ЩЕБІНЬ, ГРАНВІДСІВ, ШИФЕР, ФУНДАМЕНТНІ БЛОКИ, ДРОВА. Тел. 068-530-41-23.

Мобільний **ТЕЛЕФОН** б/у iPhone 5 64 ГБ, колір чорний. Ціна 3600 грн. Тел. 098-747-34-73 (**Валентин**).

М'ЯСО свинини необрізне. Тел. 068-745-65-05.

9 ТРАВНЯ

минає 20 років, як назавжди залишила цей світ і свою родину у тяжкому горі втрати **Наталія Степанівна ТРЕТЯК** із Понірі. Як швидко плине час, як Ви пішли від нас. Ваше серденько вже не б'ється і на душі в нас гіркота. У ріднім домі, на подвір'ї без Вас і смутко, й пустота. Ми мали золоту душу і добре серце. Ваш світлий образ збережемо ми в своїй пам'яті назавжди. Немає таких слів, щоб висловити нашу печаль. Скільки не мине часу, Ви завжди будете поряд із нами. Спій спокійно, наша дорога. Лебединим пухом хай буде Вам земля і Царство небесне. Нехай Вас згадають добрим словом усі, хто знав і пам'ятає.

ЧОЛОВІК, ДІТИ, ВНУКИ, ПРАВНУКИ.

7 ТРАВНЯ

минає 40 днів, як залишила нас назавжди найдорожча наша людина — дружина, мама і бабуся **Людмила Миколаївна БАБКА** з Талалаївки. Важко і сумно нам без Вас, без Вашої підтримки, без Вашого теплого слова, яким могли розрадити, залагодити будь-яку душевну рану. Рідна наша, ми завжди збережемо про Вас світлу пам'ять. Царство небесне Вашій душі, нехай земля буде для Вас лебединим пухом.
Сумуючі ЧОЛОВІК, ДІТИ, ВНУКИ.

5 ТРАВНЯ

минає 25 років світлої пам'яті найріднішого, найкращого і найдорожчого чоловіка, тата, дідуся і прадідуся **Михайла Костянтиновича МАЗУРИ** з Болотниці. Назавжди втратили ми, рідні, а ще й багато односельців дуже добру людину, завжди готову прийти на допомогу, дати пораду, допомогти словом і ділом. Не було роботи, яку він не зміг зробити, чого навчив і своїх онуків. Він був для нас і залишився на все життя в усьому прикладом і взірцем. Дуже шкода, що все в минулому...
Рідненький наш, як швидко плине час, 25 років, як Ви пішли від нас. Здається нам, що десь в дорозі, що станете Ви на порозі. Серце плаче від болю й кричить: «Рідний наш, повертайся додому!» Без Вас хата посіріла в дворі, яку Ви зробили своїми руками, хоч у бузку співають солов'ї. Так хочеться у тишу вечорову побачити Вас знову, розповісти про свій біль, своє життя, але відтілю немає вороття. Без Вас так сумно, без Вас так важко, без Вас так гірко, рідненький наш. Нехай свята земля, яку Ви так любили, береже Ваш сон, а Господь дарує Царство небесне. З глибоким сумом і скорботою схилиємо голови над Вашою могилою.

Хто забув — згадайте, хто пам'ятає — пом'яніть добрим словом і святою молитвою.

Вічно сумуючі всі Ваші РІДНІ.

НАТЯЖНІ СТЕЛІ

098-417-84-45, 096-341-08-67

МЕТАЛОПЛАСТИКОВІ ВІКНА, ДВЕРІ

м. Ромни, вул. Руденка, 1 (2-й пов.)

096-317-07-73, 095-688-28-20, 067-735-44-41, 050-066-69-90

м. Ромни, вул. Соборна, 8, м-н «Каштан», тел. 097-482-04-49

Працюємо за програмою теплозбереження з компенсацією від 20–70%

ЄВРОВІКНА·ДВЕРІ

ДАХИ·ОГОРОЖІ

САЙДИНГ·ВАГОНКА

Матеріал, робота. Доставка

(067) 460-55-56

(067) 460-48-96

ПРОДАЄТЬСЯ

польська сільгосптехніка; мотоцикли; трактори китайського виробництва; **мотоблоки, кормоподрібнювачі, навісне обладнання** та запчастини (смт Срібне). Тел. 093-815-65-31, 097-279-03-78.

КУПЛЮ

Найдорожче **БИКІВ, КОНЕЙ**, а також **КОРІВ і ТЕЛИЦЬ**. Тел. 097-299-56-86, 066-712-58-73.

Дорого цілодобово **СВИНЕЙ, КНУРІВ, КОНЕЙ, ЛОШАТ, КОРІВ, БИКІВ, ТЕЛЯТ**, а також яловичину та свинину (**М'ЯСО**). Тел. 095-606-55-31, 098-343-20-99.

Дорого **БИЧКІВ** вагою від 400 кг.

Тел. 098-748-09-35, 066-544-35-94.

Дорого цілодобово **КОРІВ, БИКІВ, ТЕЛЯТ, КОНЕЙ, ЛОШАТ, СВИНЕЙ**. Тел. 066-076-26-48, 098-445-20-28.

Постійно молочних та підрощених **ТЕЛЯТ, БИКІВ, ТЕЛИЦЬ, КОНЕЙ, КОРІВ**. Вимушений забій. Тел. 096-688-84-58, 095-675-22-40.

Дорого молочних **ТЕЛЯТ, БИКІВ, ТЕЛИЦЬ, КОРІВ, КОНЕЙ**, м'ясо **ЯЛОВИЧИН**. Тел. 096-121-18-16, 066-283-54-63.

Дорого **КОРОВИ, БИКИ, КОНІ, ТЕЛЯТА, СВИНІ, КНУРИ**, а також **М'ЯСО** яловичини та свинини. Тел. 067-422-00-60, 095-919-43-29.

ТЕЛЯТ, КОРІВ, КОНЕЙ, ЛОШАТ, СВИНЕЙ, КІЗ, М'ЯСО яловичини, конини. Доріз. Тел. 097-721-83-80, 097-952-11-98, 097-678-65-58.

Постійно дорого **КОРІВ, БИКІВ, КОНЕЙ, СВИНЕЙ**. Терміновий доріз. Тел. 097-057-85-46, 063-829-48-03.

АВТОМОБІЛЬ, МОТОЦИКЛ, ТРАКТОР, іншу техніку в будь-якому технічному стані з документами чи без. Тел. 097-105-90-44, 095-935-03-35.

МОТОЦИКЛИ К-750, ІЖ-49, Урал М62, В'ятка, МТ-9, з ведучими колясками та інші; **ЗАПЧАСТИНИ** до таких мотоциклів. Тел. 099-487-70-53, 068-390-01-85.

ХАТИ під розбір, б/у **ЦЕГЛА, ШИФЕР, ПІНОБЛОК**, фундаментні **БЛОКИ, ПЛИТИ** перекриття. Тел. 097-267-16-10.

ВІКНА металопластикові, **ДВЕРІ** вхідні металеві різних видів та розмірів. Замір. Доставка. Встановлення. Твердопаливні **КОТЛИ**. Працюємо за державною програмою, компенсація 35%. Тел. 066-437-77-43, 097-115-88-38, 098-768-28-04.

ВІКНА, ДВЕРІ від виробника швидко, якісно, недорого. 5 років гарантії. Передоплати не беру. Тел. 068-185-62-40, 068-662-02-21, 093-514-13-94.

ВІКНА, ДВЕРІ

від виробника швидко, якісно, недорого. 5 років гарантії. Передоплати не беру. Тел. 068-185-62-40, 068-662-02-21, 093-514-13-94.

Закуповуємо вологу кукурудзу, пшеницю. Тел. 097-670-38-31.

Кафе «Артем» с. Харкове **запрошує на роботу ПРОДАВЦЯ, БАРМЕНА, КУХАРЯ**. Тел. 067-542-12-09, 099-449-37-50.

Послуги **ЕЛЕКТРИКА** та **РЕМОНТ** побутової техніки, пральних машин. Тел. 050-476-15-07, 097-187-72-96 (**Віталій**).

ПАРКАНИ БЕТОННІ глянцеві, кольорові; **ПАМ'ЯТНИКИ** бетонні, **ПЛИТИ** під пам'ятники та інші архітектурні вироби. м. Ромни, вул. Полтавська, 49 та вул. Київська 34а. Тел. 097-246-92-26, 066-192-92-74.

МЕТАЛОВИРОБИ: ворота, решітки, паркани, хрести, огорожі, навіси. Тел. 050-055-26-22, 097-738-70-63.

ПРОДАЄТЬСЯ

ВАГОНКА (сосна, липа — від 90 грн.), **ДОШКА** для підлоги, **БЛОКХАУС, НАЛИЧНИК, РЕЙКА**. Ціна від виробника. Тел. 098-811-30-50.

Металопластикові **ВІКНА**, вхідні **ДВЕРІ** за державною програмою з відшкодуванням 35%. Найкраще співвідношення ціни та якості. Замір. Доставка. Встановлення. Тел. 096-773-79-83, 066-409-73-15 (**Наталія Василівна**).

КУПЛЮ ВІСК (120–130 грн./кг), **ПРОПОЛІС** (600–650 грн./кг), **МЕРВА** (30 грн./кг). Тел. 096-797-52-47.

РЕМОНТ меблів, перетяжка, шліфування, лакування. Широкий вибір тканини. Доставка. Тел. 097-974-50-71, 066-553-33-82.

РЕМОНТ холодильників з виїздом на дім. Гарантія. Оплата будь-яка. Тел. (05447) 6-04-16, 097-235-41-47.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМ

Втрачене **ПЕНСІЙНЕ ПОСВІДЧЕННЯ** серії ААС №561128, видане на ім'я **МЕЛЬНИЧУК Ганна Григорівна, вважати недійсним**.

Втрачене **ПОСВІДЧЕННЯ** дитини з багатодітної сім'ї серії СВ №007359, видане Талалаївською РДА 27 вересня 2010 року на ім'я **ЛАВРІНЕНКО Світлана Сергіївна, вважати недійсним**.

● КРАЄЗНАВСТВО

(Продовження. Початок у №50, №52 за 10, 24 грудня 2016 р., №3 за 14 січня, №5 за 28 січня, №9 за 25 лютого 2017 р.)

У Конотопі ми приїхали удвох — Андрій Береговий і я. Першим іспитом була письмова математика. Викладач математики Костянтин Васильович Бойко роздавав білети. Я сидів за першим столом, і він мені вручив білет першому. Поки він їх розносив, я вирішив задачу і приклади. Сиджу і чекаю. Роздавши, він повернувся на своє місце і, побачивши, що я сиджу і нічого не роблю, запитав:

— А Ви чому сидите, не вирішуєте, щось неясно?

— Я вже вирішив, — відповів я.

— Дайте Ваші відповіді, — і, перевіряючи, сказав:

— Правильно. Молодець. Як Ваше прізвище? Ви вільні.

Я відповів і пішов.

Через день здавали іспити з усної математики. Приймав теж Костянтин Васильович. Він запримітив мене і, крім відповідей, отриманих від мене за білетом, почав задавати багато запитань і завдань додатково в усній формі. Я йому відповів на всі питання, довів теорему Піфагора. Потім він попросив розкласти біном Ньютона, сказавши:

— Це не входить у програму, але якщо Ви допитливі, то зумієте.

Зробив я і це. Він запитав мене, хто був моїм викладачем математики. Я відповів, що викладав математику і фізику у нас Палаус Андрій Миронович.

— Я його знаю. Він навчався зі мною в Ніжинському педагогічному інституті. Математики він сильний.

Ми здавали іспити цілий тиждень. Потрібно було набрати на перший курс 150 студентів, а здавали іспити більше тисячі.

В кінці тижня вивісили списки, кого прийняли на перший курс. Всі прийшли подивитися цей список. Прийшли й ми з Андрієм. У списках нас немає. Я стою і плачу. У цей час повз нас проходив Бойко К. В. Побачив, що я плачу і запитав:

— Шевченко, а чого ти плачеш?

— Немає мене в списках зарахованих.

— Не може бути. Всі іспити склав добре. Цього не повинно бути. Почекай мене тут, я зараз дізнаюся.

Повернувся Костянтин Васильович швидко і сказав:

— Ти не пройшов за станом здоров'я. Не переймайся, їдь додому, за літо одужаєш, а в кінці серпня я тобі пришлю виклик і підемо знову на медкомісію. Ти будеш вчитися.

Я був дуже вишнаний тривалим недоїданням, тому не дивно, що мене визнали непридатним.

Мій друг Андрій не пройшов за конкурсом. І ми вирішили з Конотопа додому в Рябухи йти пішки. Грошей не було не те, що на квиток, не було навіть на хліб.

Костянтин Васильович помітив це і запитав:

— А ти сьогодні що-небудь їв?

— Ні, — відповів я.

— Ось тобі три рублі. Купи щось поїсти. Восени приїдеш, віддаси.

З Конотопа вийшли після обіду. На три рублі купили хліба і через кожну годину їли його, більше нічого не було. До вечора дійшли до с. Деїтівка. Просимося переночувати в одному дворі — не пускають, просимося в іншому — теж відмова. Село велике, дійшли до середини села, а нам все відмовляють. Та й як нас, схожих на босяків, пускати в будинки? Тільки в кінці села знайшлися добрі люди: дідусь і бабуся. Вони дозволили нам переночувати в клуні, на соломі.

— Та не додумайтесь закурити!

— Ми, дідусю, не куримо.

— Ну і слава Богу. Вода в колодязі, відро теж там, а покормить вас, хлопці, нічим — пробачте.

Ми з Андрієм поїли хліба з водою і лягли спати. Спали, як убиті: ні мишей, ні котів не чути, двері не закривали. Вранці розбудив нас півень. І ми, подякувавши господарям, о 6—7 годині пішли.

Черевики зняли, пішли босоніж, не розуміючи, що наб'ємо водяні мозолі. Пройшли с. Гайворон, йти далі боляче, хоч кричи. Але нам пощастило. На підводі до с. Дмитрівка їхав з гостей, з Гайворона, Кладковий Василь

Семенович з дружиною Варкою (Варка була родом з Гайворона). Він довів до с. Рябухи. Була неділя, на вулицях народу багато, нам соромно з порожніми чемоданами, босоніж з черевиками на плечах йти по вулицях. Тому пішли берегами. В коланці у Іваненко Марти, на Цибулях, помили ноги і розійшлися з Андрієм по домівках. Мій будинок поруч, а йому треба ще йти більше кілометра. Прийшов додому босоніж. Вдома я сказав, що мене восени запросять до технікуму. Дома кажуть, що ніхто за вас більше і не згадає.

Я пішов у Деїтівку, в радгосп, на обробку тютюну. Там заробив за літо 22 рублі та годувався все літо. Повернувся з радгоспу в кінці серпня. І раптом отримую листівку від Костянтина Васильовича Бойка. У ній сказано, щоб я приїхав у Конотоп 28 серпня, він мене чекатиме в технікумі. Приїхав. Бойко повів мене в поліклініку. Там мене визнали умовно придатним, і я почав учитися.

Як навчався, це іще ціла історія. Але

П. А. Шевченко ПРО РЯБУХИ І РЯБУШАН Історична довідка

розповім, як мені дісталось креслення. Креслення в технікумі викладав теж Бойко. А я ніколи не тільки не бачив, а й не чув до того, що таке готувальня, рейсфедер. По кількох надцять разів мені доводилося переробляти креслення. Але Бойко домігся свого, навчив мене креслити. Скінчив я технікум успішно. Але велика заслуга в цьому була Костянтина Васильовича Бойка. Зараз мені навіть не віриться, що є такі добрі люди, як Бойко.

Як бачите, в моїй долі величезну роль зіграв Андрій Миронович. І не тільки в моїй. З нашого першого випуску отримали путівку в життя багато. Але нікого я не знаю, щоб виявився поганою людиною. Мені невідомі долі всіх моїх товаришів з нашого випуску. Однак більшість стали справжніми професіоналами. Хоча ж сільську школу не порівняєш з міською, за багатьма позиціями вона недосяжна міської.

Наша Рябухівська школа випустила учнів, підготовлених на такому рівні, що її випускники могли витримувати конкурси в технікумах, інститутах. Так, Півторацький Семен Максимович закінчив Дніпропетровський інститут інженерів транспорту. Луценко Костя закінчив той же інститут і працював мостовиком. Дмитренко Сергій Корнійович закінчив педінститут. Лисач Роман Петрович — військового училища. Після війни повернувся полковником танкових військ. Жила Андрій закінчив педінститут. Гузенко Микола Варіонович вивчився на агронома. Плота Іван успішно поступив до Конотопського педагогічного технікуму і успішно закінчив його. Під час війни Андрій Миронович виявився в окупації і змушений був переховуватися від німців у льохах, сараях. Це підірвало його здоров'я. Він захворів на туберкульоз легенів і помер у 1954 році.

Пам'ять про улюбленого вчителя і великого друга Андрія Мироновича Палауса з нами буде жити вічно.

Перший випуск нашої семирічки відбувся в червні 1935 р. Нас було 33 випускники. Всі учні намагалися вчитися, не було явних нероб, ледарів. Але одним давалося навчання краще, іншим гірше. Всіх уже і не можу згадати, як хто вчився. Але добре запам'яталися, як подавали надії Гузенко Микола Варіонович, Луценко Костя Григорович (Грицівка), Півторацький Семен Максимович, Дмитренко Сергій Корнійович, Плота Іван, Жила Андрій (Грицівка), Касяненко Іван Іванович (Грицівка), Чоботько Марія, Дмитренко Катерина Іванівна, Лисачова Ольга Гнатівна. Всі вони поступили вчитися в технікуми, інститути й успішно їх закінчили.

Лисачова Ольга стала медиком і під час війни лікувала поранених на фронті. Дмитренко Катерина Іванівна стала вчителем у своїй школі. Плота Іван зі Степанівського хутора добре вчився, любив історію, літературу, потім закінчив у Конотопі педагогічний технікум, працював учителем, загинув на фронті. Касяненко Іван, Луценко Костя, Півторацький Семен, Дмитренко Сергій закінчили Дніпропетровський інститут інженерів залізничного

транспорту. Жила Андрій з Грицівки закінчив педагогічний інститут і працював директором школи в Житомирській області.

Цікава доля Півторацького Семена Максимовича. Він воював у танкових частинах. Після війни, закінчивши Дніпропетровський інститут залізничного транспорту, за фахом працював мало, оскільки за призовом партії його направили працювати директором МТС, де він і пропрацював до пенсії. Зараз він живе в м. Бровари Київської області. Обіцяв приїхати на зустріч у Рябухи в 1985 році, але через хворобу не приїхав.

Лисачов Роман Петрович закінчив військового училища і воював з фашистами на танку. Пішов у відставку в званні полковника, живе в Куйбишеві. Після поранень здоров'я у нього слабке. Приїхати в Рябухи в 1985 році не зміг за станом здоров'я.

Гузенко Микола Варіонович працював агрономом, в живих уже немає.

Луценко Костя — інженер-мостовик, бу-

дував мости.

З 33-х випускників першого випуску нашої школи 1935 року закінчили інститути, військового училища, технікуми за моїми неповними даними 14 осіб. Багато це чи мало? Думаю, що це немало. Це говорить багато про що. Насамперед про те, що вчителі в Рябухівській школі перебували на рівні вимог до школи того часу, якій викладання не поступалася міським школам. Це говорить також про те, що ставлення до навчання учнів було серйозним, старанним. Я не знаю, не чув, щоб хто-небудь із випускників нашого класу скомпрометував школу і себе.

Війна з фашистськими загарбниками була іспитом для нашого народу на стійкість. Випускники нашого першого випуску теж пройшли суворі випробування з честю і гідністю. У цьому величезна заслуга і нашої школи. У війну загинули Дмитренко Сергій і його брат Дмитро, Плота Іван, Співак Іван, Омельченко Гаврило, Іваненко Яків, Хандога Михайло. У війні з німецько-фашистськими загарбниками за неповними даними брали участь 20 наших однокашників. Усі учасники війни нагороджені орденами і медалями. А загинуло під час війни 150 рябушан.

Про кожного з наших випускників, чоловіків або жінок, можна розповісти багато хорошого і повчального. Я думаю, що це легше зробити тим випускникам, які весь час жили в Рябухах. У них докладніші дані. Було б непогано, якби цьому приділили увагу Дмитренко Катерина Іванівна, Мазепа Параска Павлівна та інші.

Перший випуск, як було сказано вище, Рябухівської семирічної школи був у 1935 році. Ось вони, наші випускники:

1. Луценко Настя;
2. Косяк Проня;
3. Лисачова Ольга Гнатівна — фронтовик, медик;
4. Дмитренко Катерина Іванівна — вчитель в Рябухах;
5. Плота Іван — загинув на фронті;
6. Співак Іван — загинув на фронті;
7. Чоботько Михайло (з хутора);
8. Онищенко Михайло — після війни працював на станції Блотноця;
9. Лисенко Андрій — після війни працював у Сумах;
10. Касяненко Іван Іванович — працював учителем;
11. Жила Андрій — директор школи в Житомирі;
12. Гузенко Микола Варіонович — агроном в іншому районі;
13. Ткаченко Марія Іванівна — вийшла заміж, виїхала;
14. Улянич Оксана Миронівна — працювала секретарем с/ради, потім виїхала;
15. Мазепа Параска Павлівна — шофер у Рябухах;
16. Лисачов Роман Петрович — полковник, танкіст, фронтовик, живе в Куйбишеві;
17. Дмитренко Сергій Корнійович — загинув на фронті;
18. Півторацький Семен Максимович —

- фронтовик, закінчив Дніпропетровський інститут інженерів транспорту, очолював МТС;
19. Петренко Михайло;
 20. Бичок Микола Семенович;
 21. Козачинський Леонід Іванович — працював у Бахмачі;
 22. Омельченко Гавриіл — загинув на фронті;
 23. Луценко Костя Григорович — закінчив Дніпропетровський інститут інженерів транспорту;
 24. Трепачка Гаврило;
 25. Трепачка Тиміш;
 26. Іваненко Яків — загинув на фронті;
 27. Чоботько Марія Іванівна;
 28. Тритинник Маруся Марківна;
 29. Хандога Михайло — загинув на фронті;
 30. Хівонька Іван;
 31. Нішта Іван;
 32. Шевченко Петро Артемович — закінчив МІІТ;
 33. Бичок Антоніна.

Я вже згадував, що як у школі, так і серед дорослих, люди з вулиці Приймаки вважалися дружними. Одного разу хтось із школярів-приймаківців штовхнув Петра Кузьменка з нашої вулиці Цибулі. Петро дав здачі. Тоді Петро навчався в 4-му класі. Всі хлопці були з 4-го класу. Це було в 1929 році. Тоді на Петра налетів Володя Ткаченко (по-вулицьому Арестнів). Зав'язалася бійка. На боці Володі з'явилися ще кілька приймаківських хлопців, а на боці Петра один тільки Гриша, його двоюрідний брат (син Кузьменка Степана). Петро був сміливим. Незважаючи на чисельну перевагу, він не здавався. Але його оточили і били руками, куди попало. Він якось вирвався, вихопив з кишені олівець і гострим його кінцем ударив Володю по голові. Провиб череп, і Володя впав. Кров полилася по обличчю. Хтось із учнів побіг в учительську і крикнув: «Поранили в голову Ткаченка Володю!» Вчителі вибігли, підібрали Володю, поклали його на підлогу, що трапилася поблизу, і відвезли в Дмитрівку в лікарню. Рана виявилася безпечною. Після операції через тиждень він уже ходив до школи. Це було навесні. З тих пір Володя і його дружки почали полювати за Петром. Вчителі знали про це і кожен раз після уроків проводжали приймаківців зі школи, поки не переконувалися, що Петро і його друзі в безпеці.

— Ну, Свічкочас, ми тебе зловимо де-небудь в іншому місці! — Показували кулаки Володя і його друзі. Свічкочасами дражнили всіх трьох братів Кузьменків — Івана, Степана та Родіона, а потім і їх дітей.

Незабаром, не чекаючи закінчення занять, Петро кинув навчання і почав пасти корів і коней. Коней він зі своїми однолітками водив у нічне. Багато цікавого розповідав Петро про нічне. Я був років на два-три молодший і просив, щоб він і мене взяв у нічне.

Одного разу, коли ми вивели своїх коней у нічне на толоку біля Гороб'євої будки, недалеко від нас, де за кілометр, але по інший бік залізної дороги вивели своїх коней приймаківці. Про те, що приймаківці і Володя Арестнів у нічному, Петро знав і виявляв пильність. Серед нас він був найстаршим, найдосвідченішим і найсміливішим. Але Володю і його друзів остерігався. Вони прагнули йому помститися. Обережність Петра передалася й нам, тому ми старалися довго не спати. Петро, як головний, розпорядився звечора спутати коней і почати пасти біля Гороб'євої будки. Таким чином він хотів показати, що ми поруч з «противником» і не боїмося його. А як тільки стемніло, розпутали коней і відвели їх в Чоботьків яр, де нас знайти було важко, оскільки з боку поля нас не було видно. Коні були в яру, а ми лягли на своїх сереках (суконні накидки) нагорі, над яром, і стали дивитися в бік Гороб'євої будки. Майже через годину звідти почувся кіньський тупіт, а потім ми побачили і силуети кількох наїзників. Але зустріч противників не відбулася, вони нас не знайшли. Так загроза Володі і його друзів не здійснилася. На наступний рік всіх братів Кузьменків (Івана, Степана та Родіона) розкуркулили і вислали на Урал. На Урал поїхав і забіяка Петро Кузьменко. Як склалася його доля, невідомо.

(Далі буде.)

Набір Віктора БАРАНОВА, переклад, публікація Івана ЗАБІЯКИ.

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

НЕ ПЛЮЙ У КРИНИЦЮ...

МЕНЕ до глибини душі зачепила стаття «Рідна байдужість» в одному із останніх номерів газети. На жаль, ця тема дуже близька багатьом із нас. Спадок часто робить ворогами найрідніших людей: батьків, дітей, внуків, братів і сестер. Коли хтось із родичів живе заможніше, душі інших не можуть заспокоїтися, та ще ж і «добрі люди» підказують як діяти.

Бігають по судах, аби довести, що спадщина таки не так розділена. І коли, врешті, нічого з того не виб'гають, стараються досаждати так, щоб ви забули мир і спокій у своїй сім'ї. Погодьтеся, майже не реально в такій ситуації ще й пробачення у їх попросити.

Звичайно, у кожного своя правда. І дуже печально, що

особливо відтоді, як селяни отримали земельні паї, і тепер у більшості вони і є основною спадщиною, адже хати у селаз за безцінь збувають, ворожнеча між спадкоємцями просто множиться. А я б радила усім бути чесними, перш за все у своїх родинах: і проблеми не на одного когось звалювати, коли

вони починаються із старими батьками, і спадком по совісті розпоряджатися. А якщо мені багато раз рідні люди плюнули в душу і ще й вибачення від мене чекатимуть? Ось тут народну приказку доцільно згадати: «Не плюй у криницю, бо тобі ж із неї і воду пити...»

ОЛЕНА ІВАНІВНА.

ПОДЯКА

ХОЧЕТЬСЯ сказати теплі слова вдячності на адресу завідувачою поштовим відділенням с. Харкове і листоноші Надії Борисівни Гопко. В неї у відділенні завжди чисто й затишно, клієнтів обслуговує оперативно й чемно, газети й журнали розносить вчасно й чітко. А ще особлива

вдячність їй за доставлені квитанції з абонплатою за телефон та спожиті електроенергію і природний газ. Гадаю, що до моїх слів приєднаються всі жителі Харкового, яких обслуговує Надія Борисівна.

Ніна ГРИНЧЕНКО.

с. Харкове.

● ПЕРЕДПЛАТА – 2017

ЯКЩО З ДРУГОМ
ВИЙШОВ В ПУТЬ...

За оранкою городів, нескінченними весняними селянськими роботами, за розмаїттям травневих свят врешті-решт не помічаєте ви, шановні читачі, що вже й не за горами як перше півріччя зірве свій останній календарний листок? А це означає, що прямо сьогодні, не відкладаючи на завтра, треба йти у поштові відділення, просто до листонош, які обслуговують вашу дільницю, і потурбуватися, щоб найближча до вас районна газета «Трибуна хлібороба» прийшла у ваш дім не тільки цієї травневої, а й суботи липневої, чи осінньої пори, або напередодні новоріччя. Хіба вже час? Нам, газетярів «Трибуни», і самим невтямки як швидко він збігає, але так, передплата на районку на друге півріччя-2017 почалася!

І поспішаємо повідомити: хай там що, хай зростають ціни на все і вся, а на «Трибуну хлібороба» вони залишаються незмінними, тобто, на рівні першого півріччя! Отже, на місяць для **фізичних осіб** — 12,03; на квартал — 36,09; на півроку — 72,18 грн. Відповідно поштовий збір складає 0,95; 2,15 і 2,60 грн. Передплатна ціна для **юридичних осіб**: на місяць — 13,10; на квартал — 39,30; на півроку — 78,60 грн.

Сьогодні районна газета реформується: виходить з-під крила влади, роздержавлюється і вступає на стежку незалежного господарювання. Нелегкий це шлях. Навіть у пісні співається: якщо з другом вийшов в путь — веселіш дорога. Будьте в ній «Трибуни» надійним супутником і другом! Передплатіть свою газету! Вона вас не зрадить!

● ● ●
Публічним акціонерним товариством «Укрпошта» розпочата передплата на періодичні друковані видання на II півріччя 2017 року.

Передплату на газети, журнали та книги можна оформити в операційних залах поштамту, відділеннях поштового зв'язку та пунктах приймання передплати доставкою з **липня 2017 року** у такі терміни:

- на видання, що включені до Каталогу видань України на II півріччя 2017 року — до **15 червня 2017 року** включно;
- на обласні та районні видання — до **29 червня 2017 року**;
- на видання «Каталогу видань зарубіжних країн на II півріччя 2017 року», що позначені двома зірочками (**) — до **26 квітня 2017 року**;

• на видання карткової системи — до **8 червня 2017 року**;

• на видання адресної системи експедирування, крім видань, позначених у каталозі двома зірочками (**) — до **8 червня 2017 року**.

Передплата з поточних місяців 2017 року приймається:

- на видання, які включені до «Каталогу видань України на II півріччя 2017 року» — в обласному та районних центрах — до **15 числа**, в інших населених пунктах — до **12 числа** включно кожного місяця, що передуює передплатному;
 - на обласні, районні та міськрайонні видання — до **20 числа** кожного місяця.
- Передплата з поточних місяців 2017 року на видання, які включені до Каталогу видань зарубіжних кра-

ВІДПОВІДНО до Закону України «Про Єдиний державний демографічний реєстр та документи, що підтверджують особу чи її спеціальний статус» в Талалаївському РС УДМС України в Чернігівській області з **11 квітня 2017 року** запроваджено оформлення паспорта громадянина України для виїзду за кордон, а також паспорта громадянина України у формі картки, який містить безконтактний електронний носій. Новим законом передбачено всі умови для видачі нового паспорт-та-картки громадянам, які досягли 14-річного віку. Оформлення першого паспорта є безкоштовним.

Запровадження нових паспортів — тривалий процес. Обов'язкової заміни документів не буде, так само як і встановлення граничних термінів дії раніше виданих документів не передбачається.

При зверненні громадян щодо втрати, псування або

їх на II півріччя 2017 року, завершується:

• на видання карткової системи експедирування — за **25 днів** до початку передплатного періоду (місяця);

• на видання адресної системи експедирування, крім видань, позначених двома зірочками (**), за **30 днів**, а ті, що позначені двома зірочками (**) — за **65 днів** до початку передплатного періоду (місяця).

Крім того, для забезпечення газетами та журналами України української діаспори в зарубіжних країнах можна передплатити видання України на експорт за «Прайс-листом».

Запрошуємо вас передплатити улюблені видання!

ПАТ «Укрпошта»
Чернігівська дирекція.
тел. 4-05-21

ЗАЯВА ПРО НАМІРИ

1. Інвестор (замовник) — ТОВ «АДМ Знаменський елеватор». **Юридична адреса:** 27405, Україна, Кіровоградська обл., місто Знамянка, вул. Осадчого, будинок 95.

2. Місце розташування майданчика будівництва — територія, на якій проводиться будівництво, знаходиться за адресою: Чернігівська область, Талалаївський район, с. Плугатар, вул. Л. Українки, 47-а.

3. Характеристика діяльності (об'єкта) — будівництво елеватора одночасною ємністю зберігання 30 000 тонн на території ТОВ «АДМ Знаменський елеватор», що знаходиться за адресою: Чернігівська область, Талалаївський район, с. Плугатар, вул. Л. Українки, 47-а.

Технічні і технологічні дані — елеватор призначений для приймання зернових з автотранспорту, очищення, сушіння, накопичення і зберігання останніх з подальшим відпуском споживачам.

4. Соціально-економічна необхідність планованої діяльності — розвиток сільськогосподарського виробництва, створення робочих місць.

5. Потреба в ресурсах при будівництві і експлуатації:

• **земельних** — майданчик будівництва 5,6054 га;

• **сировинних** — джерело газопостачання — від існуючих селищних газопровідних мереж згідно з ТУ;

• **енергетичних** (паливо, електроенергія, тепло) — електрозабезпечення від трансформаторної підстанції, що проектується;

• **водних** — водозабезпечення для побутових потреб, джерело водопостачання — артезіанська свердловина на території майданчика, що проектується;

• **трудова** — місцеві трудові ресурси.

6. Транспорне забезпечення (при будівництві і експлуатації) — існуючі під'їзні шляхи у відповідності до договорів з транспортними підприємствами села.

7. Екологічні та інші обмеження планованої діяльності за варіантами — у проекті будуть враховані екологічні, санітарно-гігієнічні, протипожежні, містобудівельні й територіальні обмеження згідно з діючими нормативними документами, а саме у відповідності до:

• **ДСП 173-96** — СЗЗ об'єкта IV класу — 100 м, можливість організації СЗЗ — є;

• **ДСП-201-97** — ГДК і ОБРДі рівні діяння ЗР в атмосферному повітрі населених місць, забруднюючі речовини, які будуть викидатися в атмосферне повітря при проведенні технологічних операцій, не повинні перевищувати нормативні показники — ГДК ЗР в атмосферному повітрі населених місць (вуглець оксид 5,0 мг/м³, діоксид азоту 0,2 мг/м³, тверді суспензовані частинки недиференційовані за складом — 0,5 мг/м³).

8. Необхідна еколого-інженерна підготовка і захист території за варіантами — захист земельної ділянки будівництва та прилеглої території забезпечується раціональним рішенням схеми генплану, організацією рельєфу.

9. Можливі впливи планованої діяльності (при будівництві і експлуатації) на навколишнє середовище:

• **клімат і мікроклімат** — не впливає;

• **повітряне** — вплив при експлуатації технологічного обладнання підприємства — в межах нормативного;

• **водне** — вплив відсутній;

• **грунт** — будівництво буде вестися на існуючій виробничій території, де вміст гумусу становить менше 1%, зняття ґрунтового покриву не потребує;

• **рослинний і тваринний світ, заповідні об'єкти** — не впливає;

• **наркологічне соціальне середовище (населення)** — не впливає, СЗЗ витримується;

• **наркологічне техногенне середовище** — не впливає.

10. Відходи виробництва і можливість їх повторного використання, утилізації, знешкодження чи безпечного захоронення — тверді побутові, промислові та будівельні відходи — вивезення та утилізація, згідно з договором.

11. Обсяг виконання ОВНС — у відповідності до вимог ДБН2.2-1-2003.

12. Участь громадськості — публікація в засобах масової інформації Заяви про екологічні наслідки діяльності. Із зауваженнями або запереченнями звертатися до Рябухівської сільради за адресою: 17212, Чернігівська обл., Талалаївський р-н, с. Рябухи, вул. Садова, 9а. Контактний телефон: (04634) 2-45-16.

Адреса редакції:
17200, Чернігівська область, смт Талалаївка, вул. Центральна, 3
Телефони: 2-13-53 (редактор, рекла-ма), 2-13-50 (заступник редактора, сектор листів). **Факс:** 2-13-53.
E-mail: trybuna@meta.ua

СОЦІАЛЬНИЙ ЗРІЗ

необхідності вклеювання фотографій при досягненні 25- або 45-річного віку (за бажанням) будуть оформлятися нові документи.

Особи, які оформляють паспорт у віці 14–18 років, отримують документ зі строком дії 4 роки, після 18-ти

Адміністративний збір за видачу закордонного паспорта становить у строк: не пізніше, ніж через 20 робочих днів — 557,32 грн.; не пізніше, ніж через 7 робочих днів — 810,32 грн.

Адміністративний збір за видачу паспорта у формі

НОВІ ПАСПОРТИ

років паспорт видаватиметься на 10 років.

Нові паспорти містять номер облікової картки платника податків (так званий ідентифікаційний код). При цьому код вноситься на паспорт графічно та занесений до електронного носія. Довідку з податкової інспекції носити з собою буде не потрібно.

Встановлено прозорий механізм оплати до бюджету платежів за оформлення документів (у тому числі закордонного паспорта). Оплачується лише один платіж — адміністративний збір.

картки (втрата/викрадення паспорта, обмін, не придатний до використання, виявлення помилки в інформації, внесеної до паспорта, досягнення 25-, 45-річного віку особою, що має паспорта зразка 1994 року (за бажанням) становить:

не пізніше, ніж через 20 робочих днів — 279 грн.;

не пізніше, ніж через 7 робочих днів — 366 грн.;

державне мито — 34 грн.

Порядок обчислення адміністративного збору визначено законом, як сума вартості бланка, вартості персоналізації та вартості

адміністративних послуг.

Інформація, яка протягом життя може змінюватися, буде занесена лише до електронного носія паспорта.

Зчитати інформацію, яка записана на електронний носій (окрім відбитків пальців рук) можна за допомогою навіть сучасного смартфона, за наявності необхідного програмного забезпечення.

Оформити паспорт громадянина України для виїзду за кордон, а також паспорт громадянина України у формі картки можна в підрозділі Талалаївського РС УДМС України в Чернігівській області за адресою: смт Талалаївка, вул. Вишнева, 4. Всю необхідну інформацію щодо графіка роботи, необхідних документів можна отримати за телефоном (04634) 2-14-02.

Віктор МИХАЙЛЮК,
завідувач Талалаївського РС УДМС України в області.

НОВЕЛА ●

чоловік, показав якогось документа батькові.

— Ти Прокіп Сердюк? — ткнув пальцем батькові в груди.

— Я. То і що?

— Поїдеш зі мною.

— Куди?

— По дорозі розкажу.

— Ой, Прокіпе, ой, рідненький, — затужила мати, — куди ж це тебе?!

— Ольго, вгамуйся! Все добре! Куди б мене там забрали. Повернуся. А ти, синку, дивися, якщо мене не буде дома, як мама сестричку тобі купить, люби її, маму слухай і помагай їй. Будь мужиком. — погладив його

нечасне». А у мамі і плакати сили не було.

Як малу схоронили, то геть заслабла. У хаті вода замерзає, бо не дозволили їм дров заготовляти — нехай вороги вимерзають! Взяв він однієї ночі батькову сокиру і пішов до лісу. Нацюкав гілочок, приніс додому, в печі протопив, ніби і мама ожила. Казав же йому тато мужиком бути! І так кожної ночі, коли темін непроглядний. Вислідив його бригадир, вхопив за вухо з-за дерева.

— Що робиш, шибенику?!

— Ой, дядечку, пустіть!

— Слухай, хлопче, ти мене не бачив тут, тільки не приходи більше сюди... Хорший в тебе батько був... Не ходи, хлопче!

На це місце вже не ходив. Обережнішим був. А ночі темні. Руки мерзнуть і страх проходить до кісток. Цюкнув по гілочці — не понав. Пам'ятає, як уже вдома світа кричали біля нього ворони, кров на білому снігу пам'ятає. А ще чувалося йому всю ту страшну ніч, що десь у лісі сміється батькова гармонія...

Вже і літо прийшло, а рана та не гоїлася. Повезла його мати в лікарню. Кажуть, кістка загноїлася, різати треба. Не дала, виходився. Тільки коротшою ногою стала, та і болить отак все життя: то на погоду, то від роботи. В армію не ходив, у колгоспі весь вік.

Тихо і без нарікань прожила з ним і мати. Ланку ще і на пенсії робила, внуків гляділа, та і пішла на той світ, не дізнавшись вісті, що не був такий її Прокіп ніяким ворогом. Та ж до самої смерті все в думках билася: чим же він перед людьми завинив, що він ворог всього народу, що треба було його нищити?

Степан уже не прагнув ні слова батькового, ні поради — сам скоро дідом стане. А от могилу б побачити, впасти перед неї на коліна і все-все розказати: «Ми вижили батьку! І внуки в тебе хороші — троє! Ніхто нашого роду не винищив, бо ми, батьку, сильніші смерті, сильніші брехні!»

Сміялася гармонія, на все село сміялася! Весілля ж!

Олександра ГОСТРА.

СМІЯЛАСЯ
ГАРМОНІЯ

по голові, взяв торбинку, з якою у поле ходив, і причинив двері.

Вони з матір'ю довго стояли за хвірткою, дивилися як зникає за горою підвода, запряжена двома кіньми, а на возі, крім батька, ще і тітка Одарка та дядько Онисько...

Такими вони і залишилися у пам'яті — на возі, що зникає за селом.

Їздили вони з матір'ю і в район, ходили там по якихось кабінетах, та ніхто їм не сказав де їхній батько.

Маму тоді на найважчі роботи в колгоспі посилали. Вона все плакала і валилася з ніг на холодний полк. Степана у піонери не приймали, бо його батько ворог народу.

Діти пальцем на нього показували. Серед зими народилася у них сестричка. Манюсінка така, та так плаче, так пищить, що він, малий, не знає де дітися від того пуску із холодної хати. Мама слабі лежать зовсім, а дівчинка плаче. Степан її ховав до свого тільки і вона трохи вмовкала. Два тижні отак покричала, а то стихла вночі, він торкнувся, хотів пригріти, а вона не просто холодна, а ніби кам'яна. Як йому шкода було її, манюсінку, а бабусі христилася і казали: «Спасибі Богу, що забрав. Воно ж

Редакція газети
«Трибуна ХЛІБОРОБА»
р/р 26009301102531 у філії
ЧОУ ВАТ «Ощадбанк»
м. Чернігів
ЄДРПОУ 02476178
МФО 353553

Редактор О. О. ГОСТРА.

Редакція не завжди поділяє думки авторів публікацій. За достовірність фактів і цифр, за відповідність їхказаним джерелам, згідно із законом про пресу, несе відповідальність автор. Газета набрана і зверстана на комп'ютерному обладнанні в редакції, віддрукована в Талалаївській районній друкарні. Замовлення 181. Тираж 2569.

Спіззасновники газети — Талалаївська районна рада, районна державна адміністрація, Талалаївська селищна рада, трудовий колектив редакції газети «Трибуна хлібороба».

Реєстраційне свідоцтво серії ЧГ № 255 від 15.12.2001 р. Індекс 63693. Виходить один раз на тиждень.